

способів досягнення мети проекту. Отже, при пошуку мети слід відмітити, що вона повинна бути чітко визначена, тобто повинна мати ясний сенс. Результати при досягненні мети повинні бути вимірними, а задані обмеження та вимоги повинні бути виконані. Тобто мета повинна знаходитись в "області допустимих рішень" проекту.

Список використаних джерел

1. Бізнес-план розвитку сільськогосподарського підприємства: навч. посібник / В. І. Дробот, В. П. Мартянов, М. Ф. Соловйов, А. В. Токар, В. Й. Шиян. Київ: Мета, 2003. 336 с.

2. Покотильська Н. В. Конспект лекцій з навчальної дисципліни «Менеджмент і адміністрування» (модуль 2. «Менеджмент») для студентів навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів за галуззю знань 0306 «Менеджмент і адміністрування» напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент». Подільський державний аграрно-технічний університет. Кам'янець-Подільський, 2013. 91 с.

3. Управління проектами: навч. посіб. Харк. нац. аграр. ун-т ім. В.В.Докучаєва. Ред.: О. В Ульянченко, П. Ф Цигікал. Х., 2010. 522 с.

Яворський Богдан

Студент 1СТН курсу, спеціальності: «Економіка»

Науковий керівник: **Печенюк А.П.**

к.е.н., асистент кафедри економіки,

підприємництва, торгівлі та біржової діяльності

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець – Подільський

МОДЕЛІ АГРАРНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

В Україні сільські території традиційно пов'язуються з агровиробництвом, тоді як розвинені країни характеризуються інтегрованим сільським розвитком. З огляду на загальносвітові тенденції, збільшення важливості аграрного сектора в умовах світової продовольчої безпеки,

сьогодні вже не залишається жодних сумнівів у тому, що концепція сільського розвитку є набагато ширшою порівняно з концепцією аграрного розвитку.

В даний час проблематика розробки ефективної стратегії розвитку сільських територій регіонів України є одним з найважливіших напрямків агроекономічних досліджень українських вчених [1; 2].

На сучасному етапі розвитку Україна має потужний сільськогосподарський комплекс, який здатен забезпечити виробництво конкурентоспроможної аграрної продукції. Сьогодні Україна тримає світове лідерство з експорту зернових, зокрема у поточному маркетинговому році за прогнозами Міністерства сільського господарства США наша країна може опинитися на 2-му місці в світі за обсягами експорту зерна після США.

Незважаючи на позитивні зрушення, в сільському господарстві України існує ще багато невирішених проблем. Зокрема, на регіональному рівні все ще зберігається тенденція щодо недооцінки ролі сільських територій у загальній структурі економіки областей України. Основним видом виробництва на сільських територіях залишається аграрне виробництво, але нерозвиненими є несільськогосподарські види діяльності. Це посилює кризові тенденції в розвитку сільських територій, активізує процеси міграції працездатного сільського населення до міст.

Наразі в Україні сформувалися п'ять основних моделей розвитку сільських територій.

Галузева: сільський розвиток ототожнюється із загальною модернізацією сільського господарства та агропродовольчого комплексу.

Перерозподільча: сільський розвиток пов'язаний зі зменшенням відмінностей між найвідсталішими сільськими регіонами та іншими секторами економіки.

Територіальна (або кластерна): відбувається локальне формування економічно активних територіальних громад чи територій на основі інтеграції усіх компонентів сільського розвитку.

Селоцентристська, або селозберігаюча: у пріоритеті — задоволення інтересів та збереження традицій сільського населення, характерних інституційних особливостей сільських територій.

Змішана: задіяні окремі компоненти різних моделей, переважно галузевої і територіальної.

Упровадження інновацій в агросекторі відбувається переважно завдяки агрохолдингам, що спричиняє складну нерегульовану ситуацію на ринку, коли дрібні та середні виробники втрачають конкурентоспроможність [3].

У сучасних умовах господарювання важливою складовою інноваційного потенціалу галузевого виробництва є його ресурсне, насамперед фінансове забезпечення. Наявність власних коштів і реальна можливість залучити позиковий капітал для розвитку інноваційного потенціалу є визначальним чинником при виборі галузевої стратегії. При цьому враховується не лише можливість здійснення ризикованих капіталовкладень в інноваційну діяльність, але і можливість їх швидкої мобілізації для реалізації інноваційних програм.

Крім того, у провідних країнах Європи, в США і Японії спостерігаються зміни в структурі інвестицій: скорочуються приватні інвестиції; зростає частка самофінансування в загальному обсязі коштів інвестування; збільшується бюджетне фінансування аграрної сфери, тобто для держави як суб'єкта інвестування найпривабливішим є саме сільське господарство.

Вітчизняний агросектор має визначити умови, за яких будуть забезпечуватися безперервне прискорення технологічного оновлення виробництва та сталий розвиток галузі. А відтак, найважливішою умовою трансформації наукових винаходів у інновації, а інновацій – у конкурентні переваги є формування мережі стійких зв'язків між усіма учасниками інноваційного процесу [4].

Очевидно, що в даний час державна політика сільського розвитку в Україні далека від досконалості, оскільки в ній чітко простежуються мотиви

секторального підходу. Безумовно, принципи і механізми реалізації державної політики розвитку сільських територій в ЄС і США не зовсім придатні до України, проте їх адаптація дозволить уникнути помилок, через які вже пройшли ці країни.

На основі проведеного аналізу формування політики розвитку сільських територій в країнах ЄС і США, доцільним є запровадження для України деяких положень. Зокрема, в нашій державі потребує удосконалення організація міжвідомчої співпраці, оскільки ми маємо вкрай слабку вертикальну, і, особливо, горизонтальну координацію між міністерствами та департаментами, сільським населенням і територіальними адміністраціями різного рівня управління та самоврядування. Вирішити це питання можливо за рахунок створення мережі агентств сільського розвитку. Вони створюються на муніципальному рівні для здійснення інформаційної, консультаційної, комунікаційної та маркетингової діяльності в межах сільських територій [4].

Список використаних джерел:

1. Колесников В.І. Світовий досвід розвитку сільських територій. Ефективна економіка № 4, 2014.
<http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2956>
2. Іванишин В. В., Печенюк А.П. Політика сільського туристичного розвитку в умовах багатополлярної моделі міжнародних економічних відносин. Вчені записки ТНУ ім. Вернадського. Серія: Економіка та управління. Т.30(69). №4.С. 1-7, 2019. <https://doi.org/10.32838/2523-4803/69-4-26>
3. Вчені НААН розробили 5 моделей розвитку українського села. URL: <https://agropolit.com/news/5103-vcheni-naan-rozrobili-5-modeley-rozvitku-ukrayinskogo-sela>
4. Флорін Д., Сямро В. Світові моделі підтримки сільського господарства. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/2012230-svitovi-modeli-pidtrimki-silskogo-gospodarstva.html>